

Şefe Yasak Yasaktır

– Veysel Başer · 27 Mayıs 2012

ŞEFE YASAK; YASAKTIR -1

... 1974

"Yazmasam iyi olur," diye laf ediyorum kendi kendime. Emme velakin, ucu deyince tenine, küçük defter yol veriyor kaleme. O da başlıyor selama kelama.

Bu memlekette, hele hele bizim teşkilatta, görevini hevesli bir gönülle yapanlara hepten yanlış uygulama uygun ve münasip görülmekte. Herkes, kendi yaptığı işi tastamam noksansız görürken, başkalarının yaptığı işleri elinin tersiyle iterek işe yaramaz yapıyor. Bunu izahlaştırıp açıklamak için bana yapılan haksız işlemlerden örnekler verebilirim.

Meslek hayatıma ikinci ayak basış yılımı nerede kutladığımı biliyor musunuz? Hoş ki ne hoş... Elbette bilemezsiniz. Yanımda değildiniz de ondan. Yanımda olsaydınız, zaten bu kutlamaya sizler de ortak olurdunuz.

Başkentte, kesme kaya parçalarından yapılmış Orman Umum Genel Müdürlüğü binası var ya, oradan aşağıya doğru yayan yapıldak yürüyerek gider de anacıklı babacıklı bir yere inersiniz. Hani şu, adını Ay dedenin kızılığından alan caddeli bulvar. Orada kocaman, havalı bir dükkan vardır. Göğü yarar derlerse de pek inanmayın. Ankara'nın dumanlaşmış gazlı bulutlarını yarıyor hepsi bu. İşte o alamet büyük dükkanın oradan sağ yönün istikametine doğru sapın. Bir sapanın bir taşı en okkalı atabildiği mesafe uzaklığındaki yere kadar gidin. Orada bir restoran lokantası görürsünüz. İşte ben, mesleğe ikinci ayak basış yılımı burada kutluyorum.

Hem de "şef değil" olarak.

İçki içilen lokanta masalarla dolu. Masaların etrafları insanlarla tıklım tıklım pek kalabalık. Kapı kıyısındaki masa ise hem küçük hem de kalabalık yönünden hepten fukara. Sadece bir bana masalık yapıyor. Bir ayağı sakat gibi. Yüklenince zıngıldıyor. Besbelli, benim gibi onun da kıymeti bilinmiyor...

"Şimdi şef olmalıydım ben, şef..."

Etraf kalabalık olduğu için içimden sessiz söyledim. Şef olsaydım eğer, böyle kapı dibinde değil, başköşedeki büyük masada otururdum. Benim masam da insanlarla kalabalık olurdu. Her biri, "Emret şefim!.." dercesine gözlerimdeki kara noktalara bakarlardı. Oysa ben şimdi, bir yalnız tek başıma, pek تنها ıssız bir masada oturmaktayım. Ayağı sakat, küçük bir masada... Üzüntülü kederimden olsa gerek,

iki damla tuzlu göz suyu geldi üst dudağıma.

Oysa ne umutlu heveslerle girmiştim bu mesleğe. Kanımın bile yeşile dönüşeceği inancı ve imanıyla andımı yeminle kuvvetlendirip, kılıçlama işe koyulmuştum...

"Mesleğime ikinci ayak basış yılımda şef olmalıydım ben şef..."

Etraftan duyulmasın diye gine içimden sessiz söylendim. Böylesine anlamında doruklu yücelik bulunan mesleğe ikinci ayak basış yılımı kutlamasını başka yerlerde, hem de "Şef" olarak yapmalıydım...Yeşil iki damla göz suyu tadarak değil de, yeşillikler otağında, yeşillikler kucağında...

Örneğin mesela, püfür püfür sisli rüzgarların estiği, cisil cisil yağmurların hiç eksik olmadığı *Antalya ormanlarında şefliğimin zevkini duyup hazzını tadarak bu kutlamayı yapsaydım daha iyi olmaz mıydı?..Yahut, taze gelinler gibi süzüm süzüm süzülen Uludağ'daki *ladin ormanlarında... Sarıkamış'ın ip gibi dizilmiş *sedir ormanlarındaki rododendronların (orman gülü) güllerinden bir demet güllü çelengi boynuma takarak kutlasaydım, ormanda bana ölüm olur muydu?..

Şairin dediği gibi, "Uzanıvermiş boylu boyunca, sere serpe oluvermiş soyunca," misalli örneğinde olduğu gibi Muğla ormanlarında kesilerek boylu boyunca uzanan, soyulmuş *köknarların sakızlık reçine kokularını içime çekerek bu kutlamayı yapmış olsaydım eğer, dağlar bana selam durmaz mıydı a dostlar?..

Olmadı. Oldurmadılar.

Ben ki bu mesleğe, "Kanımı dahi yeşil yapacağım," diyerekten ant içip yemin ederek girdim. Elbet bir gün kavuşacağım bu özlemlili mutlu kutlamalara. Elbet benim de bir gün değerli bir maden olduğum anlaşılacak. O gün geldiğinde mutlaka değerimin değeri verilecek.

Bereketli nimet olsun ki emmim kızı Halime'nin kocası Orman Umum Genel Müdürlüğü'nde hesapçı olduğundan bana bir şey yapamıyorlar. Yoksa o adamlar, kanım daha yeşile bile çalmadan ense kökümünden tuttukları gibi kutsal mesleğimden def edeceklerdi beni. Yani demek isteyip söylemeye çalıştığım şu ki, müdürlerime kalsaydım halim pek isli duman olacaktı.

Müdürlerim mi? Müdür kıtlığında müdür olmuşlar kesinkes. Hele ilk müdürüm, gayetten asık yüz çehreli bir adamdı. Dediklerine göre, sert ve haşin birisi olduğunu peydahlamak için kaşlarını çatık, yüz çehresini ablak yaparmış. Orman işletmesinde onu ilk güldüren ben olmuşum. Adamı güldürdük, suçlusu biz olduk.

İşte bu müdürüm bir gün bir görev vermişti bana. Kasabaya yakın güzel bir köydeki bir ev, aleve tutulup közlenmiş. Adam, ev yapmak için ağaç kerestesi istemiş. "Keşif yapın," demiş. Müdürümün bana verdiği görev işte bu kıyırık keşif işiydi. Aleve tutulup köz olan evin yerine yeni bir hane yapılacak yere gidip keşif yaptım. Hakikaten adamın evi aleve tutulup köz olmuş. Yeni yapılacak hanenin temelleri kazılmış. Geçmiş gün epeyce bir orman kerestesi yazdım adama. Pek memnun kalan adam, meyve bahçesindeki gayet süslü çardağına davet etti beni. Sekiler halı döşeli, yastıklar o biçim parlak atlas basmadandı.

Koskoca büyük bir tepsiyle yemek geldi. Her çeşitten yiyecek vardı. Hani derler ya, bir güvercin sütü eksikti tepsisi sofrasında. Afiyet şeker olsun yedik içtik. Yiyip içtikçe de yarenlik ettik.

Ertesi günü, verdiği görevi tastamam eksiksiz yaptığımı müdürüme arzı takdim ettim. Müdürüm, evi aleve tutulup köz olan adamın muhtaç olup olmadığını sordu. Kimseye muhtaç olmadığını söyledim. Adamın halini vaktini sordu müdürüm. İyi bir adam olduğunu, taş gibi sağlıklı görüldüğünü, iki karısıyla gül gibi geçindiğini beyan eyledim. Beni pek güzel ağırladığını da demeden edemedim. Müdürüm sertçe, "Mal mülk durumunu soruyorum," deyip, kaş çatarak asık surat yaptı bana. "Adamın demesine bakılırsa baya mal mülk sahibi," dememin ardından iki yüz koyunu, otuz kadar sığır cinsinden hayvanatı, iki yüz elli dönüm tarla tokadı, bir traktörle bir tane de biçip döverek ekin çıkaran makinesi olduğunu bildirdim. Müdürümün kızdığını, yüzünün yan taraflarındaki etlerin titremesinden tez çabuk hemen anladım. "Muhtaç olacak!" dedi müdürüm yarım ağız bağırışla. Ben de gayet sakin olaraktan, "Efendim müdürüm, aleve tutulup köz olan evin oralarda hiç ağaç kerestesi görmedim. Adam, ağaç kerestesine muhtaç," dedim. Müdürümün yüzündeki yan etlerin daha da hızlanarak devamlı titreşip oynadığını fark edip gördüm. Tıpkı aynen Samsun'un Akçaabat horon ekibi gibi acayip titreyip sallanıyordu etler. Müdürüm; "Benim taksim yok. Ben, taksiye muhtaç mıyım değil miyim?" diye sorunca, "Devlet size pikap vermiş. Taksiye muhtaç değilsiniz. Taksi ormana gitmez sonra. Altı taşlara değer. Yazık olur," diye cevap verdim. Müdürümün biraz fazladan gülümsemesiyle dışlerinden birisinin sarı madenle kaplı olduğunu ilk defa fark ettim ve haliyle görmüş oldum.

Müdürüm, mest olmuş bir yumuşama ile, "Tamam...Tamam kardeşim," dedi. Muşamba derisinden yapılmış koltuğa oturmamı davet etti. Süpürgeciyi çağırırdı. Ne içeceğimi sordu. "Şekerli kahve rica edeyim," dediğimde müdürüme öyle bir hıçkırıklı gülme geldi ki...Arkaya yaslanarak hepten kendini bırakıp koyuverdi. Dışarıdan gülmeyi duyan geldi. Merak eden geldi. Odanın içi insanla kalabalıklaştı. Kollarından tuttukları müdürümüzü kaldırıp götürmek isteyenler oldu. Müdürüm, melankolik gülme arasında, "Beyin şekerli kahvesini unutmayın," demeyi eksik etmedi. İnsan kalabalığını dışarıya yolladı. Az sonra kahvem geldi. İyi şekerli kahvemi içerken müdürüm, az azdan da olsa gülmeye devam ediyordu. Kahvem bitince ayağa kalktım. Kolumu uzatıp elimi ilettim müdürüme. Yerinden kalkan müdürüm, hararetle sıcaklıkla sığıdığı elimin alev alev yanışını, müdürümün damarlarındaki kanın hızlı hızlı akışından olduğunu bir güzel kavrayıp anladım. Kahve için teşekkür edecekken, "Elinize sağlık. Kahve güzel olmuş," demiş bulundum. Veda ettiğimde müdürüm, gıdıklanmadığı halde ciyak ciyak gülmeye başladı. Benden önce o çıktı odadan.

Veysel Başer

Devam edecek. (Üç bölümlük)

*: O yağış ve o orman ağaçları oralarda bulunmaz.